

Hồi 5

Cá trên bờ

1.

Chưa chắc ta đã hiểu hết huynh

Trước khi Li Li bỏ đi, Trang Hoài Phi dường như có vẻ hơi ngần người. Li Li vừa mới đi, y đã gật gật đầu, vẫy vẫy tay.

Vừa vẫy tay, người đã đến.

Là Hồng Miêu.

Bước chân của y rất nhẹ, còn nhẹ hơn cả chân mèo.

“Thuyền chuẩn bị xong chưa?”.

“Xong rồi!”.

“Vậy thì tốt. Người đi theo, bảo vệ họ”.

Hồng Miêu biết Trang Hoài Phi nói tới Li Li.

Nhưng thái độ của y có vẻ bất bình thường, không lập tức động thân.

“Hả?”.

“Bọn họ quay lại rồi”.

“Ai?”.

“Tạ đại nhân, Đường giám quân, bọn họ mời lão đại đến Ngụ Hàng nói chuyện”.

“Ngụ Hàng” là nơi ngày thường Tạ Mộng Sơn nghỉ ngơi và luyện công, ở đó có rất nhiều ang nuôi cá.

Các loại cá khác nhau.

Cũng giống như Hữu Tác Vi Phường của Trang Hoài Phi có đủ các loại sách vậy.

Tạ Mộng Sơn thích cá.

Y nuôi rất nhiều cá.

Ngụ Hàng là trọng địa của y.

“Còn nữa,...”. Hồng Miêu bồi thêm một câu: “Y cũng đến rồi!”.

“Y?”.

“Thiết Thủ”.

“Y!”.

“Ngoài ra, lão Hà cũng trở về với họ”.

Sau đó Hồng Miêu ghé miệng sát tai Trang Hoài Phi, thì thầm mấy câu.

Gương mặt Trang Hoài Phi biến đổi, giống như một chiếc màn thêu đã bỏ ra ngoài ba ngày ba đêm.

Nói xong, Hồng Miêu khom người nói: “Tiểu nhân đi đây”.

“Gọi Lô Di, Lô Dục cùng đi, nhiều người dễ làm việc hơn”. Trang Hoài Phi dặn dò: “Nhất định phải bảo vệ Li Li, không được để xảy ra sơ sót gì”.

“Vâng!”.

“Chúng ta y kế hành sự”.

“Vâng!”.

Hồng Miêu đi ra, Trang Hoài Phi trở lại Hoàng Kim Ốc, lấy ra mấy bọc đồ, bình thuốc, nhét vào ống tay áo, đang định ra cửa thì chợt thấy một người đi về phía y.

Người này thực ra cũng không cao lớn lắm, nhưng khi y bước đi, người ta có cảm giác như là một trái núi đang chuyển động vậy.

Trang Hoài Phi nhếch mép cười: “Là huynh?”.

Hán tử kia cũng cười: “Là huynh?”.

Trang Hoài Phi nói: “Rốt cuộc thì huynh vẫn đến!”.

Hán tử nói: “Huynh ở đây, làm sao ta có thể không đến chứ?”.

Nụ cười của Trang Hoài Phi có vẻ hơi gượng gạo: “Huynh vì ta mà đến?”.

Hán tử nói: “Kỳ thực, ta bị Tạ đại nhân, Đường đại nhân kéo đến đây. Ta đến, là để tìm huynh, nhưng cũng không phải chỉ vì huynh...”.

Hán tử này chính là danh bộ Thiết Thủ.

Chàng đang định nói tiếp cho hết lời.

Chàng còn phải đi gặp Tiểu Trân nữa...

Nhưng Trang Hoài Phi đã đột nhiên nghiêm mặt nói: “Vậy thì huynh đến là để bắt ta phải không?”.

Thiết Thủ ngăn người: “Huynh biết cả rồi?”.

Thiết Thủ hoàn toàn không ngờ vừa gặp mặt, Trang Hoài Phi đã nói trắng ra dụng ý đến đây của chàng. Chàng vốn định tính toán làm sao nói rõ nguyên ủy với Trang Hoài Phi, cả Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải cũng cố ý để chàng đến Hữu Tác Vi Phường trước thử thăm dò Trang Hoài Phi, xem tình hình thế nào rồi mới quyết định.

Trang Hoài Phi cười u ám: “Ta sớm đã biết thế nào cũng có ngày hôm nay. Thiết thủ của Thiết Thủ, từ lâu ta đã muốn so tài cao hạ một phen rồi, cho dù đôi chân có chút hư danh này gãy đoạn cũng không uổng phí!”.

Thiết Thủ vội nói: “Đây là chuyện gì vậy? Huynh đâu có phạm tội, tại sao ta phải bắt huynh? Tại sao chúng ta phải giao thủ? Chúng ta là hảo bằng hữu kia mà!”.

Trang Hoài Phi khế nhếch môi lên: “Hảo bằng hữu? Nếu huynh thật sự coi ta là hảo bằng hữu thì không nên đến đây!”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Trên đời làm gì có loại bằng hữu nào không chịu tương kiến?”.

Trang Hoài Phi nói: “Có. Trên đời này có loại bằng hữu dù chết cũng không gặp nhau một lần”.

Thiết Thủ nói: “Ta không biết huynh có nỗi khổ gì, ta cũng chưa chắc đã hiểu hết huynh, nhưng chuyện này nhất định có nguyên ủy, ta muốn nghe huynh giải thích”.

Trang Hoài Phi phản vấn: “Huynh chỉ chuyện gì? Cứ nói thẳng ra!”.

Thiết Thủ nói: “Chỉ sợ không phải là chuyện, mà là người”.

Trang Hoài Phi hỏi: “Người nào?”.

Thiết Thủ gần giọng đáp: “Ngô. Thiết. Dục”.

Hoài Phi: “Y đã phạm tội?”.

Thiết: “Y ít nhất đã gây ra huyết án diệt môn tám nhà, cướp của giết người ở Phú Quý Chi Gia, tàn sát cự bộ, phục kích bộ khoái ở Phi Lai Kiều, ám sát đồng liêu, cùng Triệu Yên Hiệp cấu kết trồng độc dược Bá Vương Hoa hại người, chết không đền hết tội”.

Phi: “Y và ta có quan hệ gì?”.

Thủ: “Có người nói y đã tìm đến huynh!”.

Trang: “Huynh cũng là bằng hữu của ta, trong số những bằng hữu khác của ta cũng có người không thích huynh, nhưng ta cũng không thể vì thế mà đối phó với huynh”.

“Nhưng thánh chỉ đã xuống, triều đình có lệnh, phải bắt người này về quy án, sổ kim ngân tài bảo tang vật, cũng nhất định phải mang trở về không sót một phân”.

“Lấy hết về? Sung công phải không? Thực ra, đều để cho Thiên tử và lũ quyền thần hưởng lạc xa hoa mà thôi!”.

“Huynh đâu cần phải gánh họa thay cho Ngô Thiết Dực!” Thiết Thủ thở dài nói: “Hắn ta tội ác tày trời, huynh sẽ bị liên lụy đó”.

“Ta biết cá tính của huynh, xưa nay tiểu ác có thể dung, nhưng đại ác thì tuyệt đối không tha”. Trang Hoài Phi chậm rãi nói: “Nhưng mà, y là bằng hữu của ta, còn huynh không phải là bằng hữu của y”.

Thiết Thủ nói: “Bằng hữu phạm pháp, cũng phải trị tội, nếu không, thì còn đâu là vương pháp? Bởi vì huynh là bằng hữu của ta, nên ta mới tới để khuyên huynh, mới nói những lời này”.

Trang Hoài Phi lắc đầu nói: “Thực ra huynh không cần nói nữa, muốn nói chi bằng dùng tay của huynh, dùng chân của ta nói đi!”.

“Ta không muốn giao thủ với huynh!”.

“Vậy thì giao cước đi! Đánh một trận thật sảng khoái, để cho chết đi cũng lưu lại tiếng tăm trên đời!”.

“Chỉ cần huynh giao người ra là được rồi”.

“Người?” Trang Hoài Phi cố làm ra vẻ không hiểu: “Ai?”.

“Ngô. Thiết. Dực”.

“Ta chưa gặp y”.

Trang Hoài Phi nhún vai, nói một cách rất bình thản.

“Thật không?”.

Đột nhiên, một bóng người lướt tới, khom người hành lễ với Trang Hoài Phi và Thiết Thủ:

“Nhi vị đại gia, Tạ đại nhân ở Ngu Hàng đợi chờ đã lâu, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong. Mời hai vị đến thưởng thức!”.

Người đến thúc giục là Hà Nhĩ Mông.

Trang Hoài Phi nhìn Thiết Thủ phá lên cười ha hả: “Trong núi có lão hổ, trong ang có cá lớn. Nhưng không thể không đi đúng không?”.

Sắc mặt Thiết Thủ trở nên trầm trọng: “Nhất định phải đi. Nếu không đi, coi như huynh đã phạm tội, nếu có hiểm nguy, ta và huynh sẽ cùng gánh”.

Trang Hoài Phi cúi đầu trầm ngâm rồi mới nói: “Ta có chút hoài niệm”.

Thiết Thủ hỏi: “Hoài niệm gì?”.

Trang Hoài Phi: “Những ngày tháng chúng ta cùng kề vai tác chiến”.

“Hoài niệm làm gì?” Thiết Thủ nói: “Hôm nay cũng vậy, tất cả không có gì thay đổi”.

Trang Hoài Phi chợt cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên lồng ngực, không nén nổi xúc động, buột miệng thốt: “Ta quen biết được huynh dài là không uống kiếp này rồi. Huynh không biết tiền nhân hậu quả của việc này, tốt nhất không nên nhúng tay vào làm gì. Thanh danh của huynh giờ này đang như mặt trời chính ngọ, đứng để vì ta mà bị lem luốc”.

Thiết Thủ có vẻ hơi giận: “Nguyên ủy vụ án này thế nào, đích thực ta còn chưa hay biết, nhưng huynh là người hiệp cốt đần tâm, chuyện này thì không thể nghi ngờ. Chuyện của huynh tức là chuyện của ta, không hiểu rõ thì nói cho rõ. Bây giờ cho dù huynh không coi ta là bằng hữu, ta cũng cứ mặt dày mày dạn mà đòi cùng huynh chia sẻ gánh nặng này, có núi đao biển lửa gì cũng cùng nhau vượt qua”.

Trang Hoài Phi nhìn chàng như nhìn một quái nhân: “Huynh không cần làm rõ sự tình đã giúp ta?”.

Thiết Thủ nói: “Con người huynh thế nào ta rất rõ, không giúp huynh thì giúp ai?”.

Trang Hoài Phi tròn mắt nhìn y hồi lâu, rồi nói: “Bình sinh huynh có vô số hảo hữu, địch nhân đã nhiều, bằng hữu lại càng nhiều, xem ra giang hồ truyền ngôn quả không sai”.

Thiết Thủ điềm đạm cười nhạt nói: “Xưa nay ta đều thích kết giao bằng hữu”.

Trang Hoài Phi hừ nhẹ một tiếng nói: “Nhưng bằng hữu của ta thì không được nhiều”.

Thiết Thủ cười cười: “Huynh chọn người cần trọng, không giống ta, hễ có duyên thì sẽ là tri giao”.

Trang Hoài Phi vẫn không cười.

Trên mặt y không có vẻ gì là sẽ cười.

Da mặt y căng ra, gằn giọng nói từng chữ một: “Nhưng ta kết giao với người bằng hữu như huynh, có thể coi như không lầm”.

Nói xong, y bật cười phá lên.

Hai người nắm chặt tay nhau cùng đi trong tiếng cười sảng khoái.

Đi phỏ ước.

Trang Hoài Phi cùng Thiết Thủ bước đi, vẫn không quên quay đầu lại nhìn đồng liêu cũng là thủ hạ được y một tay bồi dưỡng, nói đùa: “Người không cần phải sợ, ta và Thiết Thủ vẫn còn chưa có ý đào tẩu đâu”.

Hà Nhĩ Mông cúi người sát đất, cung kính như đang đứng trước mộ người chết: “Bỉ chức không sợ. Cho dù muốn đào tẩu, Trang gia cũng đâu nỡ bỏ lại bỉ chức mà đào tẩu một mình chứ”.

Trang Hoài Phi cười lên ha hả nói: “Làm gì có chuyện đó, làm gì có chuyện đó. Chúng ta cùng đến Ngụ Hàng ăn cá. Tất cả y kế, chỉ mong được bình an vô sự”.

“Vâng!”

Hà Nhĩ Mông trịnh trọng nói thêm một lần nữa: “Vâng!”.

Trang Hoài Phi và Thiết Thủ vừa đi vừa rì rầm bàn tán gì đó.

Hà Nhĩ Mông tựa như một cái bóng, lặng lẽ đi sau lưng.

2.

Kim Ngọc Mẫn Đường

Tường bao vây xung quanh Ngụ Hàng hình tròn, giống như một cái ang cá lớn.

Bên trong có hoa, có cỏ, có cây, có đình, có cách, nhưng nhiều nhất là:

Những ang cá lớn.

Bước vào trong hoa viên, nhìn những con cá đủ sắc màu, đủ chủng loại nhưng đều mất đi tự do trong các ang cá lớn, Thiết Thủ đột nhiên nghĩ: “Thế gian này thực ra cũng là một cái ang lớn, còn mỗi người chúng ta là những con cá sống trong cái ang lớn đó. Có lẽ, trong mắt của thần linh, mình và những người khác chỉ bất quá là mấy con cá đang tranh giành môi giun, còn những chuyện đã xảy ra, có lẽ chỉ là mấy cánh lá trà chìm nổi trong ly trà mà thôi.

Vậy thì còn tranh chấp làm gì?

Nhưng con người đã sống thì phải tranh chấp.

Ít nhất, cũng phải tranh một hơi thở.

Không thở, khác gì đã chết.

Bởi vậy, người ta không tranh không được.

Tạ Mộng Sơn đang ngồi.

Trong nhà.

Bên cạnh y có hai người, cả hai đều không ngồi, mà đứng.

Họ không dám ngồi.

Bởi vì Tạ Mộng Sơn là chủ nhân của họ. Họ là nô bộc của Tạ tri huyện.

Nhưng cả hai “nô bộc” này đều có danh đầu không nhỏ: một người điều hiệu Hữu Như Thần Trợ, họ Dư tên Thần Phụ, một người được giang hồ xưng là Lạc Cực Bi, họ Hà tên Khả Lạc.

Hai người đều là cao thủ.

Hơn nữa còn là tử sĩ bên cạnh Tạ Mộng Sơn.

Thu phục được hạng tử sĩ như vậy đã không dễ, muốn sử dụng lại càng không phải đơn giản.

Nhưng Hà Khả Lạc và Dư Thần Phụ chỉ trung thành với một mình Tạ Mộng Sơn. Nếu như có thêm phó tổng bộ Lương Thất Điều và hương quân thống lĩnh Đỗ Lão Chí thì có thể nói “ba tử sĩ rưỡi” dưới trướng Tạ huyện lệnh đều tề tựu đủ cả rồi.

Tạ Mộng Sơn có mặt, đương nhiên hai người này không dám vượt quyền, không dám ngồi, không dám nằm. Nhưng phàm là những nơi có mặt bọn họ, không ai dám phóng túng, không ai lộ mặt.

Bởi vì sợ.

Một khi sai lầm, sẽ phải gánh chịu hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Còn một người nữa đang ngồi, là người đối diện với Tạ Mộng Sơn.

Đường Thiên Hải.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, cách một mặt bàn.

Mặt bàn hình tròn.

Hoa viên cũng hình tròn.

Trên bàn đã bày sẵn rượu thịt, chỉ đợi người đến.

Người, đến rồi.

Thiết Du Hạ.

Trang Hoài Phi.

Tạ Mộng Sơn cười.

Y rất dễ dàng nhận ra.

Hai người này là bằng hữu.

Là loại bằng hữu không thể tách rời.

Dường như hai người bọn họ đã hợp thành một thể.

Một thứ sức mạnh của đoàn kết, chân thành và tín nhiệm lẫn nhau.

Dường như vừa nhìn thấy hai người, y đã nhận ra điểm này, vì vậy câu đầu tiên của y là:

“Đã thần thoái, Thiết Thủ bộ đều đến rồi, thật tốt!”.

Nếu đã tách không rời, thì hãy giúp họ một tay làm mối, sau đó âm thầm quan sát, nếu phát hiện sơ hở, thì mới phát động công kích.

Tốt nhất là “ly gián” trước, mọi chuyện tính sau.

Chỉ một câu nói hết sức bình thường, y đã nâng Trang Hoài Phi lên, dè Thiết Thủ xuống.

Ai nói là danh hiệu không phân trước sau? Nếu không tính toán, vậy thì cần gì phải xếp danh đặt hiệu nữa?

Câu thứ hai là:

“Ngồi”.

Ghế cũng hình tròn.

Ghế đá.

Thiết Thủ ngồi xuống vững tựa bàn thạch, nói: “Đa tạ!”.

Trang Hoài Phi cũng ngồi xuống trầm ổn như Thái Sơn: “Đa tạ đại nhân!”.

Y khách khí hơn một chút, bởi vì Tạ Mộng Sơn là thượng ty của y, đồng thời cũng rất có thể sẽ là nhạc phụ của y.

Đối với thượng ty và trưởng bối, tự nhiên y cũng nên tôn kính một chút.

Y ngồi đối diện với Thiết Thủ, giữa Tạ Mộng Sơn và Thiết Thủ.

Hà Nhĩ Mông thông tay đứng sau lưng y.

Không chỉ thông tay, mà cả đầu cũng cúi gằm xuống, mắt nhìn xuống chân.

Từ trước đến nay, Đê Thủ Kim Cang Hà Nhĩ Mông luôn cúi đầu cụp tai lắng nghe người khác, tựa hồ như hoàn toàn không hề biết nổi nóng vậy.

Nhưng nếu vì vậy mà cho rằng y thật sự không biết nổi nóng, vậy thì vô cùng sai, thậm tệ sai.

Ngoại hiệu của y trước kia cũng là Kim Cang, nhưng hai chữ phía trước là Hỏa Bạo chứ không phải Đê Thủ. Gần hai mươi năm nay, y đã thu liễm bớt hỏa khí, biến thành một người lúc nào cũng ủ rũ cúi đầu, thế nên mới có hiệu xưng mới ngày nay.

Tuy là bất nhã, nhưng y chấp nhận đổi tính nóng nảy của mình để lấy sự bình an.

Một người nóng nảy quá, chẳng những hại người, mà còn hại mình, thậm chí còn phải hối hận cả đời.

Ít nhất Hà Nhĩ Mông cũng đã hối hận nửa đời, y không muốn tiếp tục hối hận nữa.

Nhưng Đường Thiên Hải chắc chắn không “lãnh ngộ” được như Tạ Mộng Sơn. Bằng không, y có lẽ sẽ không nổi cơn lôi đình lên như vậy:

“Thiết Thủ, huynh khuyên y thế nào rồi?”

Thiết Thủ bình thản đáp: “Ta chưa khuyên huynh ấy”.

Cơ thit Đường Thiên Hải khê rung lên: “Tại sao?”.

Thiết Thủ điềm đạm nói: “Ta nghĩ, ta không cần khuyên y làm gì nữa, Trang đại bộ đầu hoàn toàn biết rõ mình đang làm gì, và có nên làm như vậy hay không?”.

“Thế là ý gì?” Đường như mỗi câu của Đường Thiên Hải đều như hét lên: “Thiết Thủ, lẽ nào người là hạng nhất gan hèn yếu, là con rùa đen giữa đường bỏ cuộc?”.

Tạ Mộng Sơn định lên tiếng khuyên giải.

Không phải khuyên Trang Hoài Phi mà là Đường Thiên Hải.

Nhưng Đường Thiên Hải đã lên tiếng làm khí, y quát hỏi Trang Hoài Phi: “Tại sao người phải làm chuyện đó?”.

Trang Hoài Phi bình thản đáp: “Chuyện gì?”.

Đường Thiên Hải càng nóng giận: “Người cấu kết với Ngô Thiết Dục, cướp bóc khắp nơi, lấy thân phận quan quyền, công sai che đậy, còn muốn nuốt trọn tất cả số kim ngân tài bảo đó nữa, có chuyện này hay không?”.

Trang Hoài Phi nhếch mép cười: “Ngài nói xem?”

Không ngờ y hoàn toàn không có vẻ tức giận.

Thậm chí còn không động dung.

Thái độ này làm Đường Thiên Hải càng thêm đại phát lời đình.

Cũng may, Tạ Mộng Sơn đã kịp thời lên chuyển chủ đề khác: “Đường tướng quân, ly của ngài hết rồi!”.

Y thị ý rót rượu.

Việc rót rượu do Hà Nhĩ Mông phụ trách, đợi y rót đầy rượu vào chén của từng người, Tạ Mộng Sơn mới cử bôi nói: “Thiết nhị gia đường xa tới đây, là quý khách. Tuy Tạ mỗ chỉ là một tri huyện nhỏ nhoi, nhưng cũng đâu dám sơ suất đón tiếp khách nhân? Nào nào, cạn ly này trước rồi hãy nói!”.

Y muốn mượn chuyện này để “trấn” cơn thịnh nộ của Đường Thiên Hải.

Mọi người đều nâng ly uống cạn.

Ly thứ hai là do Trang Hoài Phi tự tay rót.

Sau đó y đứng dậy, nói: “Ly này coi như tại hạ bồi tội với các vị, bất luận thế nào, cũng là tại hạ đây xử sự không đúng, nên mới phiền các vị phải lao sư động chúng. Bất kể sau này các vị có sinh cầm hay sát tử Trang mỗ, cũng là lỗi của họ Trang này, tại hạ kính mọi người một ly trước!”.

Mọi người có lẽ nể mặt Trang Hoài Phi, nên đều nâng ly uống cạn.

Tạ Mộng Sơn cầm đũa, đưa tay nói: “Mời dùng!”.

Mọi người vẫn đang lục tục cảm ơn, thì Tạ Mộng Sơn đã dùng đôi đũa trong tay chỉ vào một chiếc ang lớn trước mặt nói:

“Chư vị có biết trong đó là loại cá gì không?”.

Mọi người cũng nhìn theo tay y, chỉ thấy cá trong ang vừa béo lại vừa to, dáng vẻ mềm mại cao quý, vẩy vàng lấp lánh, thi thoảng lại ve vẩy bộ vây rực rỡ, động tác nhàn nhã, đồng thời không chịu bơi lại gần các loại cá tạp nham khác.

Không ai biết đó là cá gì.

“Đây gọi là Kim Ngọc Mãn Đường”. Tạ Mộng Sơn nói; “Đây là một giống cá rất quý. Là đế vương trong các loài cá. Bọn chúng vốn sinh ra ở khe suối trên núi, lúc nhỏ chẳng có vây cũng chẳng có vẩy, hoàn toàn không đáng để mắt, nhưng đến tháng ba tháng tư, bọn chúng bắt đầu ngược dòng bơi lên, tìm mọi cơ hội để vượt qua dòng thác,

đến khi bơi ra, thì đã thoát thai hoá cốt, đổi mới hoàn toàn, trở thành một thứ cá cực kỳ quý giá, được đặt tên là Kim Ngọc Mãn Đường”.

Y nói một tràng dài, từ đầu đến cuối đều là đạo.

Vào lúc này mà nói những lời như vậy, tất nhiên là có dụng ý. Quả nhiên “chủ đề” của y lập tức xuất hiện.

“Có thể thấy, một con người cho dù là xuất thân bình thường, nhưng nếu biết nắm bắt thời cơ, vượt lên phía trước, thì tất sẽ đạt được đại chí, trở thành bậc siêu phẩm xuất chúng”.

Y nói.

Rồi mỉm cười nhìn Trang Hoài Phi.

3.

Cá rẻ tiền

“Bên kia có một ang cá khác”. Tạ Mộng Sơn vẫn muốn nói tiếp. Vừa nói y vừa chỉ vào một ang đầy những con cá nhỏ đang bơi lội tung tăng như chuồn chuồn đập nước, nhưng lại tụ lại một chỗ, từng đám từng đám một. “Các vị có biết đó là cá gì không?”.

Trừ họ Tạ ra, tất cả người có mặt tại trường đều không có nghiên cứu về cá, ngay cả loại cá quý giá rực rỡ như Kim Ngọc Mãn Đường mà còn không ai hay biết, huống chi là loại cá nhỏ bé màu sắc sặc sỡ nhưng tầm thường này?

“Thực ra cả ta cũng không biết chúng tên là gì”. Tạ Mộng Sơn cười hà hà nói: “Ta chỉ biết tuy rằng chúng có sắc màu rực rỡ, vây sáng lấp lánh, nhưng lại rất rẻ mạt. Cho chúng ăn côn trùng, thì chúng ăn côn trùng. Cho chúng ăn phù du, thì chúng cũng ăn phù du. Cho dù cho chúng ăn phân, chúng cũng ăn hết. Vạn nhất quên không cho chúng ăn gì, thì chúng sẽ ăn cỏ, ăn cát, ăn bùn, thậm chí là ăn thịt lẫn nhau để tồn tại”.

“Đây chính là loại cá không biết tự ái, không biết cố gắng vươn lên”. Tạ Mộng Sơn “chỉ ra vấn đề” một cách rõ ràng mạch lạc: “Đừng nhìn chúng kết thành đàn thành đám thế kia mà tưởng chúng đoàn kết, chỉ cần hai ba ngày không cho ăn, bọn chúng sẽ tự tàn sát lẫn nhau, chết sạch cả thôi”.

Sau đó y quay sang nhìn Trang Hoài Phi, hỏi: “Người đã hiểu chưa?”.

Trang Hoài Phi đáp: “Ta không phải cá”.

Tạ Mộng Sơn nói: “Nhưng người và cá, thực ra là như nhau cả thôi”.

Trang Hoài Phi lắc đầu: “Ta không ăn thứ người khác đại tiện ra”.

Đến đây thì cả Đường Thiên Hải cũng không nén nổi cười.

Tạ Mộng Sơn lại không cười: “Xưa nay người đều rất có tài”.

Trang Hoài Phi chậm rãi đáp: “Đó là do đại nhân coi trọng”.

Tạ Mộng Sơn: “Ta còn muốn bồi dưỡng người thành người kế nhiệm”.

Trang Hoài Phi: “Chỉ sợ Trang Hoài Phi lực bất tòng tâm”.

Tạ Mộng Sơn: “Ta rất hiếm khi nhìn lầm người”.

Trang: “Tại hạ thì thường hay làm sai một số chuyện”.

Tạ: “Làm sai không đáng ngại, chỉ cần biết sửa là được rồi”.

“Có một số chuyện tuy là vô ý làm sai, nhưng không phải có ý sửa chữa là được, không thể được”.

“Nếu người không muốn làm loại cá rẻ tiền, thì nhất định phải hạ quyết tâm. Có chí thì chuyện gì cũng làm được, có thành ý thì nhất định sẽ sửa chữa được”.

“Thành ý là cái gì?” Trang Hoài Phi gương cười nói: “Tại hạ chỉ sợ cá rẻ tiền cũng không phải, mà chỉ là con cá bị sóng triều đẩy lên bờ, đang nằm chờ chết mà thôi”.

“Thành ý không cần phải nói ra, người có thể cảm nhận được”. Tạ Mộng Sơn nói: “Nhưng ta, thì lúc nào cũng coi trọng người, thậm chí còn muốn đem nữ nhi gả cho người”.

Đến đây, thì ánh mắt của Trang Hoài Phi đã bắt đầu thay đổi.

Thậm chí y còn dùng lực bóp chặt đùi bên phải, ngón tay cắm sâu vào thịt.

Thiết Thủ chú ý đến điểm này.

“Ta có thành ý như vậy,...”. Tạ Mộng Sơn nói: “Người cũng nên dùng thành ý báo đáp lại”.

Trang Hoài Phi cúi đầu.

Nhất thời một người vốn luôn ngẩng cao đầu như y, cũng không khác gì à Hà Nhĩ Mông ủ rũ phía sau y là mấy.

“Đại nhân muốn Trang Hoài Phi báo đáp thế nào?”.

Y ấp úng nói.

Lầm bầm hỏi.

“Ta chỉ muốn tốt cho người”. Tạ Mộng Sơn thở dài nói: “Người cũng biết, ta thân làm quan phụ mẫu, quyết không thể gả nữ nhi cho một tộc nhân”.

Trang Hoài Phi yếu ớt cãi lại: “Tại hạ không phải tộc nhân”.

Tạ Mộng Sơn lập tức nói: “Nhưng người che giấu cho tộc nhân”.

Trang Hoài Phi liền đáp trả: “Không có chuyện này”.

Tạ Mộng Sơn nói: “Ít nhất người đã giữ tang vật”.

Trang Hoài Phi: “Ngài muốn...”.

“Giao hết số tang vật đó ra”. Hai mắt Tạ Mộng Sơn sáng rực lên: “Như vậy, người vẫn thanh bạch, ta vẫn có thể giao nữ nhi cho người luôn được ta tín nhiệm, luôn làm ta yên tâm”.

“Thế nào?” Tạ Mộng Sơn quan sát y. “Đây là cơ hội cuối cùng của người rồi - ta biết người xưa nay luôn có liên hệ với con chuột Ngô Thiết Dực đó, bây giờ triều đình đã có nghiêm lệnh hạ xuống, y không thể thoát nổi đâu. Người có giúp y cũng vô dụng, chỉ có ta mới có thể giúp người, ít nhất là giúp người rửa sạch được tội danh đó”.

Trang Hoài Phi nhất thời không biết nói gì.

Dường như nhất thời y không biết phải nói gì.

“Người giao ra đây!” Tạ Mộng Sơn thấy y không nói gì, bèn cười hắc hắc nói: “Kỳ thực, từ khi người rời khỏi Hữu Tác Vi Phường đã có người theo sát bọn họ rồi, chỉ sợ trong chốc lát sẽ bắt về đây thôi. Bây giờ người quay đầu vẫn còn là bờ, để chậm nữa chỉ sợ thật sự sẽ biến thành con cá trên cạn đó”.

Trang Hoài Phi đột nhiên ngắc đầu.

Sát khí hùng hực.

Ánh mắt rực lửa.

“Đó không phải Ngô Thiết Dực”. Trang Hoài Phi phẫn nộ nói: “Các người bắt nạt làm gì?”.

“Ta bắt kể đó là ai”. Tạ Mộng Sơn trầm giọng nói: “Tóm lại, chỉ cần liên quan đến số tang vật đó thì đều phải bắt”.

Trang Hoài Phi cười gằn: “Các người bắt quá chỉ muốn lấy số tang vật đó mà thôi”.

Tạ Mộng Sơn nói: “Đây là mệnh lệnh của triều đình, ai dám kháng lại chứ?”.

Trang Hoài Phi hỏi ngược lại: “Nếu như có thể lấy được số tài bảo đó, ta sẽ giao cho ai? Vượt ngàn dặm xa xôi đem đến Kinh sư sao? Có thể đảm bảo không bị mất nữa hay không?”.

Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải đưa mắt nhìn sau, không giấu nổi sự hân hoan: “Đương nhiên là giao cho ta!”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì ta sẽ phái người canh giữ, sau đó cho phi mã về báo cáo với triều đình, phái đại quân đến áp giải về kinh, đảm bảo không thể sơ thất”.

Tạ Mộng Sơn càng nói thì càng hưng phấn.

“Không!”

Trang Hoài Phi nói như chém đinh chặt sắt. “Ta không thể giao cho ngài”.

“Tại sao?”.

“Người không giao cho chúng ta thì giao cho ai?”.

Đường Thiên Hải và Tạ Mộng Sơn cơ hồ như cùng đồng thanh thốt lên.

“Ta không thể giao cho các người”. Trang Hoài Phi gần giọng nói từng chữ một: “Bởi vì các người vốn cũng là đồng bọn với Ngô Thiết Dực, chẳng qua hôm nay thấy y gặp nạn, định mượn cơ này để nuốt trọn số tài sản đó mà thôi”.

Sau đó y chậm rãi nói một cách vô cùng cương quyết: “Ta đương nhiên không thể giao cho các người”.

Lần này y nói càng thêm cứng rắn, quyết không để lại dư địa vân hồi.

Một câu này nói ra, từ Đường Thiên Hải đến Dư Thần Phụ, Hà Khả Lạc đều biến sắc.

Gương trở nên tím bầm, giống như một lá gan lợn nhiều hơn là một gương mặt.

Riêng chỉ có Tạ Mộng Sơn là vẫn bình thường.

Ngư khí của y lúc này không ngờ vẫn rất ôn hòa, ung dung, thậm chí còn vô cùng u nhã, tựa hồ như đang tiếc thay cho môn sinh đệ tử của mình: “Người đã bị Ngô Thiết Dực làm cho mê hoặc, hết thuốc chữa rồi”.

“Kỳ thực, bao nhiêu năm nay, người luôn chiếu cố ta, nâng đỡ ta, thậm chí giúp ta thoát tội, đều là Ngô Thiết Dực”. Trang Hoài Phi bi thiết nói: “Ta nợ tình của y. Giờ đây, y gặp nạn, những vật y nhờ ta giữ hộ, ta phải trả lại cho y, chỉ vậy mà thôi. Số tài sản bất nghĩa đó, ta tuyệt đối không nhận một phân, một hào”.

Tạ Mộng Sơn nói: “Hoài Phi, người không còn coi bản huyện vào đâu nữa rồi phải không?”.

Trang Hoài Phi khẩn thiết nói: “Ngô Thiết Dực là ân công của ta, y đã sai người tới chăm sóc gia mẫu. Đại nhân ngài cũng là ân nhân của Trang mỗi, mấy năm nay, nếu không có ngài cất nhắc, Trang Hoài Phi tuyệt đối không thể có ngày hôm nay”.

Tạ Mộng Sơn cười nhạt: “Chỉ có điều không ngờ người không báo ân mà lại báo oán”.

“Ta không báo oán, tuyệt đối không báo oán”. Trang Hoài Phi nói: “Gần đây ta mới điều tra được chính Tạ đại nhân ngài mới là đồng bọn của Ngô Thiết Dực, Đường Thiên Hải thì chính là một trong những nhân vật chủ chốt được Đường Môn phái đến phối hợp với Ngô Thiết Dực và Triệu Yến Hiệp. Chỉ là, các người không ngờ được rằng Ngô Thiết Dực lại giao số tài bảo đó cho ta, chứ không phải các người”.

Lần này thì Tạ Mộng Sơn còn chưa kịp nói gì, Đường Thiên Hải đã cướp lời hỏi: “Làm sao người điều tra ra được? Rốt cuộc là kẻ nào đã tiết lộ?”.

Tạ Mộng Sơn trừng mắt lên nhìn Đường Thiên Hải, quát: “Người nôn nóng như vậy làm gì? Không sợ làm trò cười cho Thiết bộ đầu sao?”.

“Sợ cái gì! Việc gì phải sợ mấy tên tiểu tử ranh!” Đường Thiên Hải hả hê nói: “Nếu hấn có bản lãnh thì đã không uống rượu của chúng ta!”.

Thiết Thủ ngạc nhiên nói: “Rượu này...”.

Đường Thiên Hải cười ha hả nói: “Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên của Thục Trung Đường Môn, ngoài ra còn có Kê Thối Thối của Hạ Tam Lạm, độc không ở trong rượu, mà ở trong ly, độc không chết người, mà chỉ khiến các người tán công trong nửa canh giờ. Chỉ cần nửa canh giờ là đủ cho chúng ta bức cung ra bảo tàng đang ở đâu rồi”.

“Chẳng trách!” Thiết Thủ thở dài một tiếng: “Chẳng trách các người lại cố ý hư báo chuyện Trang Hoài Phi và Ngô Thiết Dực cùng trên một chiếc hoa thuyền với Cao Dương đại nhân... đại để là các người muốn đoạt được tài bảo, rồi sẽ sát nhân diệt khẩu, một mặt có thể ăn nói với quan phủ rằng Trang Hoài Phi là kẻ giấu tang vật, chống cự lại nên đã bị giết, còn một mặt khác, thì có thể chiếm đoạt hết số châu báu kia, bao nhiêu tội trạng đổ hết cả lên đầu người chết”.

Tạ Mộng Sơn vẫn ôn hòa nói: “Có điều, Trang Hoài Phi đúng là người giấu tang vật”.

Thiết Thủ phản vấn: “Nếu đã sớm biết chuyện này, tại sao người còn có ý đem lệnh ái gả cho Trang bộ đầu vậy?”.

Tạ Mộng Sơn bật cười nói: “Nữ nhi của ta sao có thể gả cho một tên tặc nhân! Hôm nay chúng ta thay triều đình bắt lão thử, y chính là chuột, còn ngươi là chó thích chỗ mồm vào chuyện không phải của mình, chỉ đành bồi táng thôi. Ta muốn dùng thủ đoạn mềm mỏng để cho y quy tâm, không ngờ y mãi mà không chịu nói ra bí mật, quả thật đáng ghét vô cùng. Nay triều đình đã phái người đến đây tra xét chuyện này, chúng ta không thể làm chuột qua đường giống như Ngô Thiết Dực được, nên đành phải liều một phen vậy”.

Thiết Thủ thở dài: “Thì ra các người mới là đại lão hổ”.

Tạ Mộng Sơn cười cười nói: “Đáng tiếc là hai bị bộ đầu đều đã tứ chi vô lực, không thể tỵ khí, đành để mấy con hổ này từ từ nuốt thịt nhai xương vậy rồi!”.

Y cười hì hì nói tiếp: “Bây giờ các người mới thực sự là kiến ở trên băng, cá ở trên bờ, ngoan ngoãn chờ chết. Tốt nhất hãy nói địa điểm bảo tàng ra để bớt nỗi đau xác thịt đi!”.

Trang Hoài Phi đột nhiên hỏi một câu: “Người nói kia là cá rể tiền?”.

Tạ Mộng Sơn không hiểu tại sao trong tình cảnh này mà Trang Hoài Phi lại hỏi như vậy.

Trang Hoài Phi khẽ chau mày, vỗ mạnh xuống bàn làm mẻ một miếng bàn đá lớn: “Thiên hạ đã có cá rể tiền, tại sao không thể có chuyện tiện nghi chứ?”.

Trang Hoài Phi không phải đã trúng độc, toàn thân vô lực, không thể giãy giụa hay sao?

Người đã trúng độc, sao có thể một chưởng kích vỡ mặt bàn đá?

Tạ Mộng Sơn và Đường Thiên Hải cơ hồ cùng lúc cảm nhận được chuyện chẳng lành.

Sai sót.

Sai lầm.

Nhưng vấn đề nằm ở đâu?

Chỉ có điều, đến lúc hai người phát hiện ra vấn đề thì nó đã trở nên rất lớn, rất lớn rồi, đã không phải là một vấn đề, mà là một nguy cơ, một kiếp nạn mất rồi!

- o **HẾT** o -